

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného : **E. & B.**, B., proti povinným : **1/ A. H.**, bývajúcí v B., zastúpený JUDr. M. P., advokátom v B., **2/ B. M.**, bývajúca v B., **3/ Ľ. M.**, bývajúcí v B., o vymoženie **552.775,- USD s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3 Er 250/2007, o dovolaní povinného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2008 sp. zn. 15 CoE 235/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2008, sp. zn. 15 CoE 235/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 23. mája 2007 č.k. 3 Er 250/2007-270 zamietol návrh povinného 1/ z 19. apríla 2007 na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia podľa § 45 ods. 5 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 49 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“), podľa ktorého uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím a cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok.

Na odvolanie povinných Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 26. júna 2008 sp. zn. 15 CoE 235/2007 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je správne, pretože k uznaniu rozhodcovského

rozsudku dochádza tým, že exekučný súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie a tým na cudzí rozhodcovský rozsudok prihliadne ako na tuzemský exekučný titul, a teda nie je podľa § 45 ods. 5 (správne 44 ods. 5 – pozn. Najvyššieho súdu SR) Exekučného poriadku potrebné návrh doručovať oprávnenému. V danej veci sa teda jednoznačne aplikuje zákon o rozhodcovskom konaní, konkrétne jeho ust. § 49.

Predmetné rozhodnutie krajského súdu napadol dovolaním povinný 1/ (ďalej len „dovolateľ“), navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa zamietnutím návrhu povinného v celku zamietol aj jeho návrh na zastavenie konania, keďže nikde neuviedol, že návrhom na zastavenie konania sa zatiaľ nezaoberal. Dovolanie preto považuje za prípustné podľa § 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a keďže rozhodnutie spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolanie je tiež prípustné podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že uznesenie odvolacieho súdu obsahuje vnútorné rozpory, keď súd zastáva názor, že procesný postup uznania a výkon cudzích rozhodnutí je obsiahnutý v zákone č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a Exekučný poriadok sa nepoužije a na inom mieste zase uvádza, že prednostne platia hmotnoprávne aj procesne ustanovenia, zásady a princípy Dohovoru New York, ktoré sú premietnuté a obsiahnuté v zákone č. 244/2002 Z.z. Zákon č. 244/2002 Z.z. v časti upravujúcej uznanie a výkon cudzích rozhodcovských rozsudkov neobsahuje žiadne ustanovenia upravujúce procesný postup súdu pri uznávaní cudzieho rozhodcovského rozsudku, obsahuje iba hmotnoprávne dôvody pre odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia. Samostatné vyslovenie hmotnoprávnej zásady o tom, že nie je potrebný exequatur neznamena, že by nebolo potrebné pri exekúcii postupovať podľa ustanovení Exekučného poriadku (§ 44 ods. 5) a pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie doručovať návrh povinnému do vlastných rúk. Namietal tiež, že sa odvolací súd v odôvodnení nezaoberal jeho právnou argumentáciou na daný problém.

Oprávnený navrhol dovolanie povinného 1/ zamietnuť z dôvodu, že v prípade exekúcie na majetok povinných sa všeobecné ustanovenia Exekučného poriadku a zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej len „ZMPSP“), ktoré vyžadujú samostatné konanie o uznanie rozhodcovského rozsudku neaplikujú a to vzhľadom na existenciu osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 244/2002 Z.z.

Povinní 2/, 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k týmto záverom:

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnuté pozmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené, je dovolanie prípustné (§ 239 ods. 2 O.s.p.), ak a/ v ňom odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolateľ nesprávne vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p. tvrdiac, že zamietavým uznesením z 23.5.2007 súd prvého stupňa zamietol aj jeho návrh na zastavenie exekučného konania. Takéto tvrdenie dovolateľa nemá v ničom oporu, najmä keď vo výroku tohto uznesenia súd prvého stupňa *expressis verbis* uviedol, že zamietla „návrh povinného v 1. rade na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia“. S ďalšími návrhmi povinných, ktorým navrhujú zastavenie exekúcie, odklad exekúcie, ako aj o námietkach voči trovám exekúcie a voči upovedomeniu o začatí exekúcie sa bude súd prvého stupňa zaoberať až v ďalšom konaní. Prípustnosť dovolania v predmetnej veci bolo potrebné vyvodzovať výlučne z ustanovenia § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uznesením odvolacieho súdu namietal vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., preto osobitnej pozornosti dovolacieho prieskumu bol podrobený tento dovolací dôvod.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa dovolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Existenciu väd konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a vady uvedenej povahy nevyšli najavo v dovolacom konaní.

Dovolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade a/ rozhodnutí orgánov Európskej únie, b/ rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, c/ notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d/ vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, e/ osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených, f/ vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste, g/ platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní

a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi, h/ vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia, i/ iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa odseku 2, aby vykonal exekúciu.

Podľa § 46 ods. 1 ZRK, cudzí rozhodcovský rozsudok je na účely tohto zákona rozhodcovské rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo v rozhodcovskom konaní o veci samej a bolo vydané na území iného štátu ako Slovenskej republiky a podľa jeho odseku 2, cudzí rozhodcovský rozsudok možno uznať a vykonať v Slovenskej republike za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 47 ZRK, účastník konania, ktorý žiada o uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, je povinný k písomnému návrhu na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku podanému na súd pripojiť originál tohto cudzieho rozhodcovského

rozsudku alebo jeho osvedčenú kópiu a originál rozhodcovskej zmluvy alebo jej osvedčenú kópiu.

Podľa § 49 ods. 1 ZRK, uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok.

Podľa § 50 ods. 1 ZRK, uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku môže súd odoprieť na návrh účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, len vtedy, ak tento účastník konania preukáže súdu príslušnému na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, že a/ ako zmluvná strana rozhodcovskej zmluvy (§ 3 ods. 1) nemohol uplatňovať svoje práva alebo že rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo ak takáto dohoda nebola uzavretá podľa právneho poriadku štátu, kde bol rozhodcovský rozsudok vydaný, b/ nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o rozhodcovskom konaní alebo z iných závažných dôvodov, ktoré výslovne uvedie, nemohol sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní, c/ rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý rozhodcovská zmluva nepredvídala alebo nespĺňa dohodnuté podmienky na predloženie sporu na rozhodcovské konanie, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa právneho poriadku, ktorým sa podľa dohody strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo ak takáto dohoda nebola uzavretá podľa právneho poriadku štátu, kde bol rozhodcovský rozsudok vydaný, vylúčená z rozhodcovského konania, d/ rozhodcovský súd nebol ustanovený alebo rozhodcovské konanie neprebiehало spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania; ak sa táto dohoda neuzavrela a ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s právnym poriadkom štátu, kde sa rozhodcovské konanie konalo, alebo e/ rozhodcovský rozsudok sa nestal právoplatným a záväzným pre účastníkov rozhodcovského konania alebo jeho výkon odložil súd štátu, v ktorom alebo podľa ktorého právneho poriadku bol rozhodcovský rozsudok vydaný alebo týmto súdom zrušený.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu odoprie uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, ak zistí, že podľa

právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom.

Podľa ustanovenia § 53 ZRK, ustanovenia tohto zákona sa použijú, ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ktorá je súčasťou jej právneho poriadku, neustanovuje inak.

Podľa Čl. III vyhlášky ministra zahraničných vecí č. 74/1959 Zb. o Dohovore o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí (ďalej len „Dohovor“), každý Zmluvný štát uzná rozhodcovské rozhodnutie za záväzné a povolí jeho výkon podľa predpisov o konaní, ktoré platí na území, kde sa rozhodnutie uplatňuje, za podmienok určených v nasledujúcich článkoch. Pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí, na ktoré sa vzťahuje Dohovor, sa neurčia podstatne ťažšie podmienky alebo vyššie súdne poplatky, než sú určené pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí miestnych (národných).

Podľa Čl. V Dohovoru, 1/ uznanie a výkon rozhodnutia sa môžu odoprieť na žiadosť strany, proti ktorej sa rozhodnutie uplatňuje, len vtedy, ak táto strana preukáže kompetentnému orgánu krajiny, v ktorej sa žiada o uznanie a výkon:

a/ že strany dohody spomenutej v čl. II boli podľa zákona, ktorý sa na ne vzťahuje, nespôsobilé na konanie, alebo že spomenutá dohoda nie je platná podľa práva, ktorému strany túto dohodu podrobili, alebo v nedostatku odkazu v tomto smere, podľa práva krajiny, kde sa rozhodnutie vydalo; alebo

b/ že strana, proti ktorej sa rozhodnutie uplatňuje, nebola riadne upovedomená o ustanovení rozhodcu alebo o rozhodcovskom konaní alebo nemohla z akýchkoľvek iných dôvodov uplatniť svoje požiadavky; alebo

c/ že rozhodnutie sa týka sporu, pre ktorý sa neuzavrela rozhodcovská zmluva, alebo ktoré nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozhodnutie presahuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozhodnutia vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozhodnutí konajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, tá časť rozhodnutia, ktorá obsahuje

rozhodnutie o veciach podrobených rozhodcovskému konaniu, môže sa uznať a vykonať;
alebo

d/ že zloženie rozhodcovského súdu alebo rozhodcovské konanie nebolo v súlade s dojednaním strán, alebo ak nebolo také dojednanie, že nebolo v súlade so zákonmi krajiny, kde sa rozhodcovské konanie konalo; alebo

e/ že rozhodnutie sa doteraz nestalo pre strany záväzným, alebo sa zrušilo, alebo jeho výkon odložil kompetentný orgán krajiny, v ktorej alebo podľa právneho poriadku ktorej sa vydalo.

2/ uznanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia môžu byť tiež odopreté, ak kompetentný orgán krajiny, kde sa žiada o uznanie a výkon, zistí:

a/ že predmet sporu nemôže byť predmetom rozhodcovského konania podľa práva tejto krajiny; alebo

b/ že uznanie alebo výkon rozhodnutia by boli v rozpore s verejným poriadkom tejto krajiny.

Z uvedeného vyplýva, že znenie Dohovoru bolo premietnuté do znenia ustanovení ZRK.

Exekučné tituly, ktoré vznikli mimo územia Slovenskej republiky je možné nútene vykonať v Slovenskej republike. Ide o rozhodnutia cudzích súdnych orgánov, ktoré sa týkajú vymedzených právnych vzťahov, rozhodovanie o ktorých štandardne spadá do právomoci súdov, a verejné listiny o takýchto právnych vzťahoch, spísané alebo zaregistrované oprávnenými osobami cudzích štátov, cudzie rozhodcovské rozhodnutia, rozhodnutia cudzích správnych orgánov a v prípade členských štátov Európskej únie aj rozhodnutia komunitárnych orgánov. Základným predpokladom na vykonanie cudzieho exekučného titulu je jeho uznanie. Uznáním cudzieho rozhodnutia treba chápať priznanie právnych účinkov rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

Slovenské exekučné orgány uznávajú vykonateľnosť cudzích exekučných titulov vo viacerých právnych režimoch : 1/ klasické (formálne) uznanie vykonateľnosti podľa zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, 2/ uznanie vykonateľnosti podľa

medzištátnej dohody o právnej pomoci, resp. dohody o uznávaní a výkone rozhodnutí, 3/ uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti podľa Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I), 4/ vykonateľnosť podľa Nariadenia Parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21.4.2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky, 5/ uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozhodnutia, 6/ uznanie a výkon cudzieho správneho rozhodnutia, 7/ uznanie a výkon rozhodnutia orgánu Európskych spoločností. Klasické uznanie vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu prichádza do úvahy, ak Slovenská republika nie je viazaná inou úpravou (t.j. v prípade, kedy bol exekučný titul vydaný v štáte, ktorý nie je so Slovenskou republikou v zmluvnom vzťahu, umožňujúcom vyšší štandard uznávania, ani nie je viazaný komunitárnymi procesnými normami). Exekučný súd podľa ZMPSP uzná vykonateľnosť cudzieho rozhodnutia, ak nie je dôvod na jeho neuznanie na území Slovenskej republiky (por. vyššie uvedené). Majetkové cudzie rozhodnutie sa uzná tak, že slovenský súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie.

Rozhodcovské rozhodnutia nie sú zastrešené Nariadením Brusel I, ani Nariadením, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky.

Na území Slovenskej republiky sa cudzie rozhodcovské rozhodnutia uznávajú v dvoch možných právnych režimoch: 1/ zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ZRK), 2/ medzinárodná zmluva o právnej pomoci, ktorá zastrešuje aj rozhodcovské rozhodnutia.

Pri uznávaní a výkone cudzieho rozhodcovského rozhodnutia oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie navrhne aj uznanie tohto rozhodnutia. K návrhu prikladá aj originál rozhodcovskej zmluvy alebo jej osvedčenú kópiu. Uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že exekučný súd naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok (§ 49 ods. 1 ZRK). Z toho vyplýva, že pri uznávaní cudzieho rozhodcovského rozhodnutia nie je možné uplatniť ustanovenie § 44 ods. 5 Exekučného poriadku. Na návrh povinného môže exekučný súd odprieť uznanie a výkon rozhodnutia za predpokladu, že povinný preukáže existenciu dôvodov uvedených v § 50 ods. 1 ZRK. Vzhľadom na vyššie uvedené takýto návrh povinného neprichádza do úvahy na začiatku konania, ale až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Exekučný súd odoprie uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku

aj bez návrhu povinného ak zistí, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom. U cudzieho rozhodcovského rozhodnutia na jeho uznanie teda nie je potrebné zvláštne konanie, ani zvláštneho výroku. Cudzie rozhodcovské rozhodnutie je uznané tým, že exekučný súd k nemu prihliadne, akoby išlo o rozhodnutie slovenského rozhodcovského rozhodnutia (por. § 49 ZRK). Ak pritom zistí, že sú splnené predpoklady pre uznanie v zmysle ustanovenia § 45 a § 50 ZRK, bude mať uznanie cudzieho rozhodnutia povahu vyriešenej predbežnej otázky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Odvolací súd vo svojom uznesení vyslovil (v podstate) názor, že cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že exekučný súd naň prihliadne v súlade s ustanovením § 49 ZRK a pri uznávaní cudzieho rozhodcovského rozhodnutia nie je možné uplatniť ustanovenie § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, preto potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení bolo potrebné dospieť k záveru, že dovolateľovi sa v dovolacom konaní nepodarilo spochybníť vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, pretože z nich jednoznačne vyslovený právny záver vyplýva.

Dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci) preto nie je daný.

Dovolací súd tiež skúmal, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou konania. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Ako vyplýva z vyššie citovaných zákonných ustanovení a z nich vyvedeného právneho záveru, pri uznávaní cudzieho rozhodcovského rozhodnutia nie je možné uplatniť ustanovenie 44 ods. 5 Exekučného poriadku. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvého stupňa neprípustne (nadbytočne) rozhodol o návrhu povinného 1/ z 19.4.2007, ktorým navrhol samostatné uznanie rozhodnutia Rozhodcovského súdu pri Maďarskej obchodnej a priemyselnej komore v Budapešti č.k. Vb/05822 z 27.11.2006. Ako bolo vyššie uvedené, uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím, ale je

uznaný tým, že exekučný súd naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok, čím si vyrieši predbežnú otázku pre vydanie poverenia na exekúciu. Vydanie poverenia na exekúciu je teda uznaním cudzieho rozhodcovského rozsudku a preto nie je možné návrh na jeho uznanie následne samostatným uznesením zamietnuť.

Ak potom odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil nepostupoval procesne správne, pretože ho mal ako nadbytočne a nesprávne vydané zrušiť a to bez potreby jeho nahradenia akýmkoľvek iným rozhodnutím.

Výskyt inej vady v konaní podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je dôvodom, pre ktoré musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutou takou vadou nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to, napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243 ods. 2 O.s.p.), v ktorom bude jeho úlohou zrušiť uznesenie súdu prvého stupňa ako uznesenie procesne nesprávne vydané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová